

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 202/2017-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Bohuslavom Majchrákom, Nová Bystrica 850, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 70/2016 z 23. januára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. marca 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 70/2016 z 23. januára 2017 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súd“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 36 T 16/2014 z 3. júla 2015 uznaný vinným zo spáchania prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere jedného roka, ktorý bol podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní jedného roka. Následne podané odvolanie sťažovateľa Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 1 To 118/2015 z 24. novembra 2015 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné. Dovolanie podané sťažovateľom potom najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tdo 70/2016 z 23. januára 2017 odmietol podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

3. Sťažovateľ v sťažnosti tvrdí, že najvyšší súd pri prerokovaní jeho dovolania zásadným spôsobom porušil jeho „*právo na súdnu ochranu a právo spravodlivý proces*“ z dôvodu nedostatočného odôvodnenia svojho rozhodnutia. V tejto súvislosti cituje z ustálenej judikatúry ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), nadväzne na čo poukazuje na skutočnosť, že v odôvodnení svojho rozhodnutia sa najvyšší súd so sťažovateľom tvrdenými kľúčovými skutočnosťami precízne nevysporiadal, resp. žiadnym spôsobom sa nevysporiadal s existenciou či neexistenciou dovolacieho dôvodu a neaplikácie § 130 ods. 4 Trestného zákona. Vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku sťažovateľ „*očakával, že naozaj súd vec po právnej stránke aj preskúma právne precíznym spôsobom. V tomto prípade však Najvyšší súd odignoroval dovolací dôvod a neaplikáciu hmotnoprávneho ustanovenia rovnako, ako to urobil okresný a krajský súd, čím porušil princíp legitímneho očakávania. Na mieste je potom dôvodná otázka a zároveň obava, či Najvyšší súd vôbec relevantne premýšľal nad obsahom v podanom dovolaní prezentovaných dovolacích dôvodov.*“.

4. Sťažovateľ ďalej namieta, že žiaden zo všeobecných súdov, ktoré vo veci konali, nevzal pri rozhodovaní o súdenom trestnom čine do úvahy § 130 ods. 4 Trestného zákona, ktoré je jeho integrálnou a neoddeliteľnou súčasťou. Rovnako namieta, že v jeho prípade neboli naplnené ani všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona. Vychádzajúc zo znenia označeného ustanovenia považuje za nepochybné, že „*trestného činu sprenevery ako páchatel' (resp. spolupáchatel') sa môže osoba dopustiť jedine v prípade, ak vec, ktorá jej bola zverená, odníme inej osobe bez jej súhlasu s úmyslom nakladať s ňou ako s vlastnou vecou. (!) Môj úmysel nakladať s vecami nielenže nebol preukázaný a ani byť preukázaný nemohol, ale preukázaný bol presný opak a to, že som takýto úmysel nikdy nemal. Nechcel som veci predat' či inak scudziť, mať z nich osobný majetkový prospech, naopak, takýto úmysel mal jedine konateľ spoločnosti, [REDAKOVANÉ], ktorý to aj výslovne potvrdil v konaní pred súdom (!)...*

Preto pokiaľ ja sám som do dispozície, a to či už veci určené na komisionálny predaj (boli odovzdané zamestnávateľovi, spoločnosti [REDAKOVANÉ]) či finančné prostriedky z ich predaja (kúpnu cenu som nikdy neinkasoval a ani som nemal zverené žiadne fin. prostriedky spoločnosťou zamestnávateľ v súvislosti s týmito jej obchodmi), nemôže byť potom naplnená ani skutková podstata trestného činu sprenevery mne kladeného za vinu...

V právnom štáte nikto, a ani žiaden orgán verejnej moci, vrátane súdu, nesmie (!) za žiadnych okolností dotvárať skutkovú podstatu trestného činu, ergo označiť za trestný čin aj konanie, ktoré trestným činom podľa zákona nie je, inak by takýto štát nebol právnym, a už vôbec demokratickým, práve naopak, bol by autokratickým a totalitným.“

5. Na základe uvedeného sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje, aby vyslovil porušenie jeho základného práva „*na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 17 ods. 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 70/2016 zo dňa 23.01.2017“*, uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a najvyšší súd zaviazal uhradiť trovy konania na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

9. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nemožno nikoho stíhať alebo pozbaviť slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

11. Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne... o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

13. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obdobne aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02).

14. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. Súčasťou obsahu práva

na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

15. Do obsahu uvedených práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

16. Článok 17 ods. 2 ústavy obsahuje základné garancie pre rôzne formy pozbavenia osobnej slobody vrátane trestného konania, napríklad výkon trestu odňatia slobody, ochranného liečenia a ochrannej výchovy (m. m. III. ÚS 7/00). Podľa znenia čl. 17 ods. 2 ústavy musia zákonu zodpovedať tak dôvody, ako aj spôsob, na základe ktorých možno konkrétnu osobu stíhať. Stíhanie je v plnom rozsahu konformné s týmto ústavným právom, ak materiálne i formálne podmienky postupu orgánov činných v trestnom konaní a súdov vychádzajú zo zákona (m. m. IV. ÚS 396/09).

17. Ústavný súd stabilne pripomína, že nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

18. Z už opísaných hľadísk pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu sťažovateľom namietaného porušenia označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ku ktorému malo dôjsť odmietnutím sťažovateľom podaného dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

19. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 2 Tdo 70/2016 z 23. januára 2017 po uvedení obsahu výroku rozsudku okresného súdu, uznesenia krajského súdu a stručnom zhrnutí obsahu dovolania, ako aj repliky prokurátora naň skonštatoval nedôvodnosť sťažovateľom podaného dovolania, v súvislosti s čím uviedol:

„Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných nedostatkov, ale nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery

môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd (§§ 322 ods. 3, 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať.

Dovolací súd je viazaný zisteným skutkovým stavom, ako ho ustálili prvostupňový a druhostupňový súd. V danej veci to znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedené v skutkovej vete rozsudku prvostupňového súdu. Súd prvého stupňa po vyhodnotení všetkých dôkazov svedčiacich v prospech, ako aj v neprospech obvineného dospel k záveru, že obvinený sa skutku spoločne s [REDAKOVANÉ] dopustil tak, ako je uvedené vo výrokovej časti odcudzujúceho rozsudku, čo bolo potvrdené aj odvolacím súdom.

Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise skutku poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., zo spáchania ktorého bol obvinený uznaný vinným.

Vzhľadom na vyššie uvedené, nakoľko obvinený skutočnosťami uvedenými v dovolaní nenaplnil ním uvedený dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného odmietol.“

20. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorého závery je vzhľadom na už citovanú časť odôvodnenia potrebné interpretovať v spojitosti s právnymi závermi formulovanými v uznesení krajského súdu o sťažovateľom podanom odvolaní, ako aj v rozsudku okresného súdu o obžalobe podanej proti sťažovateľovi, ústavný súd konštatuje ústavnú udržateľnosť uznesenia najvyššieho súdu. Dôvody predložené najvyšším súdom sú síce veľmi stručné, avšak napadnuté rozhodnutie nemožno považovať za arbitrárne, keďže v celkových súvislostiach prípadu spočívajú na názore o správnej aplikácii relevantných ustanovení Trestného zákona, konkrétne § 213 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona určujúceho zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu

sprenevery, na výklad ktorého dopadá aj sťažovateľom uvádzaný § 130 ods. 4 Trestného zákona.

21. Predovšetkým sa žiada pripomenúť, že kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu ku všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopreniu základných práv alebo slobôd.

22. Zo sťažnosti vyplýva, že dovolanie sťažovateľa bolo založené na tvrdení nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku, ktoré je dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Najvyšší súd v tomto rozsahu napadnuté uznesenie krajského súdu preskúmal, s názormi sťažovateľa sa nestotožnil a dovolanie odmietol prihlásiac sa k dôvodom formulovaným v rozhodnutiach súdov nižších stupňov. V odôvodnení svojho uznesenia najvyšší súd poukázal na skutočnosť, že nie je oprávnený skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku a že vo veci ustálené skutkové okolnosti poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona.

23. Absencia podrobnejších odpovedí na všetky sťažovateľom (opakovane) formulované výhrady k právnomu posúdeniu veci zo strany najvyššieho súdu ešte neznamená porušenie označených práv (osobitne práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), pretože do obsahu týchto práv nepatrí povinnosť všeobecného súdu dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých účastníkmi konania uvádzaných detailov. Rozsudok okresného súdu a uznesenie krajského súdu vydané v sťažovateľovej veci s ktorými sa napádané uznesenie najvyššieho súdu stotožňuje, preto poskytuje dostatočný

základ pre záver o ústavnej udržateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Námieta nedostatok odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu by bola ústavným súdom akceptovateľná, pokiaľ by sa rozhodnutia súdov nižších stupňov, na ktoré uznesenie najvyššieho súdu odkazuje, vyznačovali rozporom, prípadne extrémnymi vybočeniami v aplikácii relevantných zákonných ustanovení.

24. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako v tejto veci prijal najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012), čo sa v danom prípade nestalo. Ústavný súd navyše poukazuje na právny názor ustálený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

25. Ústavný súd tak dospel k záveru, že do základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a rovnako ani do práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru najvyšší súd napadnutým uznesením nezasiahol.

26. Obdobne neboli zistené ani také relevantné okolnosti, ktoré by odôvodňovali porušenia základného práva zaručeného čl. 49 ústavy, teda že by napadnutým uznesením (a konaním, ktoré jeho vydaniu predchádzalo) bol sťažovateľ trestne postihnutý za konanie, ktoré by podľa Trestného zákona (§ 213) nemohlo byť považované za trestné.

27. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu čl. 17 ods. 2 ústavy ústavný súd uvádza, že v danom prípade bol sťažovateľ odsúdený na podmienený trest odňatia slobody za spáchanie prečinu sprenevery, s ktorého spáchaním Trestný zákon v § 213 ods. 1 a 2 písm. a) spája možnosť uloženia takéhoto trestu. Rozhodnutie o vine a treste bolo vydané v riadne uskutočnenom trestnom konaní prostredníctvom riadne vyhláseného

rozsudku, čo vyplýva aj zo skutočnosti, že sťažovateľ v podanom dovolaní ani v ústavnej sťažnosti procesný postup okresného súdu a krajského súdu priamo nespochybnil. Odsudzujúci rozsudok okresného súdu sp. zn. 36 T 16/2014 z 3. júla 2015 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 1 To 118/2015-508 z 24. novembra 2015 nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 24. novembra 2015, pričom na základe dovolania boli tieto preskúmané najvyšším súdom. Osobná sloboda sťažovateľa teda bola obmedzená na základe právoplatného odsudzujúceho rozsudku a za splnenia podmienok uvedených v § 8 a § 2 ods. 2 Trestného zákona, teda spôsobom, ktorý zodpovedá kritériám posudzovaným v súvislosti s možným zásahom do základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto nezistil ani medzi obsahom sťažovateľom označeného základného práva nebyť stíhaným alebo pozbaveným slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom ustanoveným zákonom, ktoré je zaručené čl. 17 ods. 2 ústavy, a sťažnosťou napadnutým uznesením najvyššieho súdu taký vzťah, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti na ďalšie konanie.

28. S prihliadnutím uvedené ústavný súd dospel k záveru o absencii priamej príčinnej súvislosti medzi obsahom označených práv a uznesením najvyššieho súdu, z dôvodu ktorého bola sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá ako zjavne neopodstatnená. V dôsledku toho už bolo bez právneho významu bližšie sa zaoberať ostatnými návrhmi sťažovateľa formulovanými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2017